

lemæssig refusion - foreslås, at uenighed mellem kommuner som klager efter boligstøtteleven i øvrigt afgøres af det sociale ankenævn.

Til nr. 8

Det foreslås, at amtskommunen i de tilfælde, hvor en amtskommune opfører ældreboliger efter den foreslåede § 5 a i ældreboligloven, refunderer kommunens nettoudgifter til individuel boligstøtte til disse boliger; dvs. den del af boligstøtten, der ikke dækkes af statsrefusion. Statsrefusionen udgør efter den gældende boligstøttelov § 75, 75 pct. af boligydelsesudgiften og 50 pct. af eventuelle boligsikringsudgifter. Amtskommunen skal således efter forslaget betale 25 pct. af den samlede boligydelsesudgift og 50 pct. af eventuelle boligsikringsudgifter.

Endvidere foreslås det, at den kommune, der ombygger et plejehjem til ældreboliger efter lovens § 5 b, refunderer beliggenhedskommunens nettoudgifter til boligstøtte til beboere i disse ældreboliger.

Til nr. 9-11

Ved lov nr. 376 af 6. juni 1991 blev ved boligstøtte-lovens § 76 gennemført en adgang til mellem to kommuner at træffe aftale om refusion for den kommunale andel af boligstøtteudgifter. Ordningen indebærer, at en boligstøtteansøgers opholdskommune ved aftale kan få sin nettoudgift til boligstøtte refunderet af en tidligere opholdskommune i tilfælde, hvor en berettiget person anvises en ældre- eller ældreagnet bolig med kommunal anvisningsret i en anden kommune.

Denne adgang til at aftale refusion mellem kommunerne er harmoniseret med bistandslovens bestemmelser om adgang til at aftale refusion fra fraflytningskommunen for udgifter efter bistandslovgivningen.

Herudover gælder efter pensionsloven og bistandsloven, at personer, der ønsker det, har en egentlig ret til at blive optaget på venteliste til institution eller ældreagnet bolig med kommunal anvisningsret på lige fod med borgerne i en anden kommune, hvis ganske særlige forhold taler for det, eksempelvis ønsket om at bevare tæt kontakt til pårørende m.v. I de situationer, hvor en person har ret til at flytte over kommunegrænser, refunderer den tidligere opholdskommune tilflytningskommunens udgifter til ydelser efter bistandsloven, ligesom den tidligere kommune bevarer bopælskommunens forpligtelser efter lov om social pension.

Boligstøtteleven indeholder ikke en tilsvarende ret til refusion fra fraflytningskommunen i disse situationer.

For at skabe overensstemmelse mellem de to ministeriers regelsæt - og dermed ligestilling mellem de ældre på området - foreslås ved forslaget § 2, nr. 9, at den aftalemæssige ordning for refusion fra fraflytningskommunen for nettoudgifter til boligstøtte suppleres med en pligt til mellemkommunal refusion af en opholdskommunes nettoudgifter til boligstøtte i tilfælde, hvor en ældre eller person med handicap - begrundet i ganske særlige forhold - har en ret til efter ældreboligloven at få anvist en ældreagnet bolig på tværs af kommunegrænser. Med hensyn til hvornår personer, der ønsker det, har en egentlig ret til at få anvist en ældre- eller ældreagnet bolig med kommunal anvisningsret i en anden kommune, henvises til forslaget § 1, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det er en forudsætning for flytteretten, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få anvist en ældrebolig såvel i fraflytningskommunen som i tilflytningskommunen. Hvis en kommune ejer ældreboliger i en anden kommune indrettet efter § 5 b i ældreboligloven, er det ejerkommunens og fraflytningskommunens anvisningsbetingelser, der skal være opfyldt.

Anvisning af bolig i tilflytningskommunen sker på tilsvarende vilkår, som gælder for kommunens egne borgere.

En tilsvarende refusionsordning foreslås, som § 76, stk. 2, hvor en bolig med amtskommunal anvisningsret anvises til en person fra en anden amtskommune. Samme ordning foreslås i § 76, stk. 3, hvor en person, der efter bistandsloven har ret til at blive optaget på venteliste til en bolig i en anden kommune, får anvist en bolig i et kollektivt bofællesskab og opfylder betingelserne i boligstøtte-lovens § 24 a, stk. 1, nr. 1 eller 2.

En aftalemæssig ordning for refusion ved sådanne bofællesskaber er i dag fastsat i den gældende § 76, stk. 1.

Ved forslaget § 2, nr. 10, foreslås alene en ændret sproglig affattelse med hensyn til den hidtil gældende aftalemæssige ordning for mellemkommunal refusion.

Efter den gældende bestemmelse i lovens § 76, stk. 2, gælder, at en aftale mellem to kommuner om mellemkommunal refusion for boligstøtteudgifter gælder, så længe den pågældende bebor den anviste bolig. Da der kan være behov for, at der også kan indgås aftaler, der omfatter den situation, at personer med plejebehov efterfølgende kan anvises en ældrebolig med tilknyttet plejepersonale, foreslås bestemmelsen ved forslaget § 2, nr. 11, ændret, således at kommunerne har mulighed for i aftalen at fastsæt-